

[Preben Steen Nielsen.]

boligsikringen, uden at de af den grund havde nogen større betalingsevne.

Ved at pristalsregulere udgangspunktet for boligsikringsberegningerne, en husstandsindkomst på 30.000 kr., og ved at pristalsregulere den maksimale leje, hvortil der kan ydes boligsikring, opnår man den fordel, at kun indkomstfremgang, der resulterer i en egentlig købekraftstigning, medfører fald i boligsikringen. En sådan ordning kan være med til at råde bod på de grelle eksempler, vi har set i de senere år på, at folk har slidt og slæbt for at øge deres indkomster med det resultat, at øget skat, reduktion af boligsikring og bortfald af visse sociale ordninger har betydet, at den disponible indkomst ligefrem er gået ned.

Vi har desværre endnu kun fået en yderst foreløbig redegørelse fra det udvalg, der blev nedsat som følge af debatten i sidste samling for at se på samspillet mellem skatter og sociale ydelser, ligesom vi heller ikke for nærværende har fået nogen redegørelse fra det udvalg, der ser på en egentlig pensionsreform.

Vi ved ikke, om nogen af udvalgene når til vejs ende i dette folketingsår, og vi er derfor nødt til at gennemføre den nye boligsikringsordning uden at kende disse udvalgs endelige indstillinger. Der er imidlertid ingen tvivl om, at den foreslåede ordning med en blidere boligsikringsaftrapning i forbindelse med indkomstfremgang hos boligsikringsmodtagerne løser hovedparten af de problemer, der har været tidligere.

Der bliver under udvalgsarbejdet lejlighed til grundigt at gennemgå tingene, og jeg betragter det som givet, at boligministeren vil fremsætte de nødvendige ændringsforslag, hvis resultaterne i udvalget om skatter og sociale ydelser peger på yderligere ændringer.

Jeg betragter det også som givet, at de borgerlige partier vil gå ind i et positivt samarbejde omkring denne lovgivning. Her drejer det sig jo om at give folk noget, hvilket normalt fremkalder en større ansvarlighedsgrad hos oppositionspartierne, end når det drejer sig om at skaffe penge i kassen.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til de to andre lovforslag.

I relation til forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri er der tale om to æn-

dringer i forhold til situationen i foråret. For det første fastsættes udlejningsbidraget til $\frac{1}{4}$ pct. af 15. alm. vurdering, stigende over 3 år til 1 pct. For det andet pålignes der kun halv afgift for byggerier ibrugtaget for 9 og 10 år siden, idet netop 1963- og 1964-årgangene havde ekstraordinært høje lejestigninger. Vi kan tiltræde disse ændringer.

Forslaget om udlejningsbidrag fra den private sektor er, bortset fra nogle få ændringer, en genfremsættelse. En af ændringerne går ud på at udvide bidragspligten til også at omfatte udlejede erhvervsjendomme. Det giver et tiltrængt merprovenu på 100 mill. kr. og løser en række administrative problemer i de såkaldt blandede ejendomme.

Imidlertid rejser ændringen og lovforslaget som helhed en lang række problemer i forhold til det, finansministeren har bebudet, nemlig et forslag om en generel udlejningsafgift af erhvervsjendomme. Der er jo en sammenhæng imellem disse ting også provenumæssigt, det vil derfor være nødvendigt under udvalgsarbejdet at få fremkaldt ændringsforslag, og jeg går ud fra, at boligministeren har gjort sig nogle overvejelser herom.

Jeg skal så til sidst, nu da lejlighed gives, beskæftige mig lidt med boligpolitikken som helhed. Ikke mindst den radikale ordfører har jo i tale og skrift givet udtryk for, at tingene skal ses i en sammenhæng. I praktisk politisk handling har det måske knebet lidt, men der er unægtelig grund til at understrege rigtigheden i dette synspunkt om tingenes sammenhæng over for alle folketingets medlemmer — ingen nævnt, ingen glemt.

Men hvad der også er grund til at hæfte sig ved, er jo det ønske, der også fremkom under åbningsdebatten, om en bredere parlamentarisk dækning af boligpolitikken end det, socialdemokratiets og SFs forlig er udtryk for. Det kan vi fra socialdemokratiets side også være enige i. Men spørgsmålet er så, om der siden den bevægende debat i juni måned er sket sådanne politiske og økonomiske ændringer af forudsætningerne, at der reelt kan blive tale om en genoptagelse af forhandlingerne om boligpolitikken som helhed.

Økonomisk er der ikke. De forudsætninger, socialdemokratiet og SF lagde til grund for de gennemførte lovændringer og det af-